

Lo nòstre ostau

Sèm natus de rèires de l'occitan terraire de Cevenas. Mas, de terra o de vièlh mas de familha, n'avèm pas ges ! Son anats als ainats o a los que son demorats per menar lo ben.

Coma lo trabalh nos aviá faidits a Paris, de luènh, èra pas de bon trobar un canton per nos tornar enrasigar en cò del pais. Aquò nos prusissia de descobrir un troc de terra que podriam percórrer, desbosigar, arborar, benlèu i botar la tenda en vacanças, e subretot per i venir demorar tard o d'ora.

Un jom pluviós de vacanças pascalas, sèm venguts cercar a Sant Privat de Vièlh, que lo mond i avián trobat de terren de bastir. Pasmens, dins lo temps, que ma maire èra drolleta, se disián : « *Dins aquel caire, amai las sèrps i crèban de set...* » Rai d'aquò ! Ara, ajatz pas paur, l'aiga raja dins totes los aguièrs.

Avèm barrutlat de sèrra en sèrra, e, quand nos sèm trobats davant « la Potzòta », nos sèm entrachats qu'aquò èra aquò.. Aviam trapat l'esclòp a nòstre pè ! Imaginatz de bèlas faissas aborridas, bordejadas de muretas, chapadas per la bauca e lo salvatjum e tot ennaut, una barraca mascada per un brave telh. Ençà enlà, quauques olius, un bosquet d'euses, dos o tres ametlièrs e tant de figuièras, de tièras d'amorièrs, un fraisse e un pin gigant. Quantes simbòls de garrigatge païsan !

Crese que nos agradèt sul còp, que l'aviam pantaisat de temps, que tot èra fòrça salvatge, que èra nòstre escap de la vida ciutadina, e que èrem joves e plens d'estrambòrd..

De fach, i aviá pas pus de mas : la barraca èra a mand de s'abausonar. Èra tota descarada. Las pèiras s'endevinavan sota lo ciment que petassava las parets de traças negresidas. Botissas e cairons ensajavan d'assolidar l'escalier tot de galís que se destrantalhava. Las fenèstretas d'origina èran estadas estripadas e de fenestrassas traucavan la faciada e la denaturavan. Los contravents pendolavan e escupissian las briscalhas d'un pintorlatge blavinèl. En dejós, doas vòutas peirencas enlusidas de blau, s'embricalhavan. La glicina de la tonèla se pausava sus de ralhs de mina tot rovilhats. Per çò qu'èra de la teulada, pecaire, ondejava sota los teules que brandussavan de pertot. Très o quatre tudèls de fornai l'eriçavan ambe los cabucèls ponchuts coma pauras cheminièiras. En dedins, un rebatedís blau o verd o castanh escondiá las pèiras de las parets. Un paviment que se voliá modèrn, mas qu'èra afrós, recobriá lo sòl. Èra estat « renovat »... mas ont èra lo vièlh mas ?

A l'entorn èra pas mièlh : la tèrra se vesia pas pus, qu'èra apalhada de plastics de totes las menas. Un molon de pneumatics i florissian, e tanben servissian de concas de flors. Un polit canton, que los rocs arrasavan, sota la tonèla, èra tot mascarar de carbon que servissia de cava. La bauca, l'agram, las romègas entrebescavan las muretas. La rabissana assalhissian los amorièrs. Los argelàs envasissian çò que restava. Se podia pas atravesar lo bosquet d'euses que los bartàs de verboissets, de prunèliers, d'agalancièrs e de mai, l'ariège e la romèga lo rendian atal entravacós, que lo de la Bèla au bòsc dorment.

« *Mas perquè avètz crompat aquò ?* » nos disian lo monde. E pensavan : « *Venon de Paris e son un pauc nèciàs, an de farfantèlas ... Caldria arrabiar e arasar tot aquò !* »

Alara, ièu respondiái: « *Es per lo telh!* »

« *E ben ! fasián lo monde , aquò fai pas la tisana bon mercat !...* »

Avián pas rason que lo telh de cent cinquante ans ombreja totjorn la cortanèla davant l'ostau.

Avèm daissat dire. Nos rebussèrem las margas e nos botèrem a trimar. Òc, avèm susat las set pels, mas ambe coratge, estrambòrd, testuditge tanben ... avèm reviscolat aquel canton.

Avèm fotut per lo sòl los tudels, las botisses, los cairons e los teules. Avèm despausat las fustas apoiridas. Los ancians teules d'origina foguèron avariats e los autres cambials. Avèm fach lo maçon e las pèiras netejadas e descimentadas son estadas rejundatas. Los contravents repenjats foguèron repintats d'un bel verd oliu que tira pas l'uèlh. Avèm sauvat tot çò que veniá del vièlh mas : las pèiras , las fustas, las vòutas , lo fom, lo potz. L'avèm ondrat de barandas de fèrre fargat e alestit de terrassas agradivas per aprofèchar del canhard o prendre lo fresc , seguent las sasons.

Las faissas foguèron netejadas, desbartassadas, los arbres podats, l'èrba dalhada. Los paredons foguèron desromegats e los amorièrs desliurats de la rabissana. Pasmens avèm gardat quauques arjalàs ambe sas flors jaunas. Florisson a l'encòp ambe los bragalons blaus, la moja e lo glaujòl ròsés, la flor d'abelha e la farigola. Lo potz que l'aviám pas apercebut a la debuta , sota la calvadura d'èdra e de romègas, nos baila Paiga preciosa en estiu. Avèm pogut restablir l'òrt tot ermasset e abosigat, que ara, fa flòri. De mai avèm pogut plantar de molons de flors, d'arbustes e d'arbres per la florida e per la frucha.

Pauc a pauc, las faissas son devengudas nòstras del trabalh susat, e nòstre l'ostau, de la vida vidanta reviscolada.

En junh, quand las abelhas bronzinan dins lo telh, me sembla que rondinan : « lo nòstre ostau, lo nòstre ostau ...»

E siàì segura d'ausir ... lo còr de l'ostau que torna bategar...

Marinette MAZOYER